

отъ ядъ. Но котаракътъ не искаше и да знае. Той бѣше вече съвсемъ близу до капана.

— Пстъ! Пстъ! — викаше отвѣтре Тошо, но напрасно. Капанътъ изтрака и улови котарака за крака. Тошо се спусна веднага навънъ. Котаракътъ бѣгаше къмъ плета и влачеше задъ себе си капана. Той се мушна въ дупката, откъдето бе се промъкналъ. Но капанътъ се затегна — остана отсамъ, а котаракътъ оттатъкъ. „Сега ще те науча азъ тебе!“ — закани се Тошо, хвана капана и почна да дърпа котарака. Но, кой знае какъ, котаракътъ си издърпа крака, и Тошо остана само съ капана въ ржце. Тошо поклати глава и почна да се смѣе. И когато после се сѣти и погледна нагоре къмъ върха на крушата, никакви гълъби нѣмаше вече тамъ.

Д'ам'янъ Калфовъ.

ГОЛОБРАДКО.

Народна приказка, илюстрирана отъ Н. Кожухаровъ.

Имало едно време хитъръ момъкъ. Викали го Голобрадко. Хитъръ билъ Голобрадко, ала сиромасъ. Когато умрѣлъ баща му, само една връзка лика му оставилъ. Пъкъ и момъкътъ нищо не припечелилъ.

— До кога ще ходишъ сиромасъ, Голобрадко? — питали го често другаритѣ му. — Колко ти струва хитрината, когато нѣмашъ здрава дреха да се облѣчешъ!

— Сега само хитрина събирамъ, — отговарялъ Голобрадко. — После ще видите колко струва тя.

Една сутринъ Голобрадко взелъ ликата, що били останали отъ баща му, и отишълъ на дяволското блато. Тамъ никой не смѣлъ да отиде. Който отидѣлъ, не се връщалъ.

Голобрадко седналъ край блатото и почналъ да плете вжже отъ ликата. Изведнажъ изкочило отъ блатото едно малко дяволче, приближило се до Голобрадка и го запитало:

— Хей, чичо, какво правишъ тука на нашето блато?